

azon javadalmak után, amelyeknek egyéenkénti összege a 2000 aranykoronát meghaladta, 20%-os, az ennél kisebb egyéenkénti összegek után pedig 16%-os kulcsot alkalmazott. Ezzel szemben a panaszos azt vitatja, hogy a tantiémadó nem lehet egyéenkénti számítással kivetni, s miután az ily címen kifizetett összegnek $\frac{1}{24}$ része 2000 aranykoronán alul van, az egész összegre csak 16%-os adókulcsot lehet alkalmazni. A bíróság a panaszt alaptalannak találta. A tantiémadó nem a vállalatnak adója, hanem az igazgatósági és felügyelőbizottsági tagok kereseti adója a vállalattól nyert tantiémjuk után, amelyet a kereseti adóról szóló törvény épen ezért mentesít is a kereseti adó alól. Csupán célszerűségi ok tehát az, hogy a törvény ennek az adónak befizetésére a társulatot kötelezi épen úgy, mint kötelezve van a társulat az alkalmazottai után járó kereseti adó fizetésére is. Ebből kifolyólag a tantiémadó kulcsának megállapításánál nem a kifizetett javadalom végösszegét és a javadalmazottak számát, hanem azt kell vizsgálni, hogy a javadalmazottak egyenként mily összeget kaptak. A tantiémadónak előbb kifejtett jellegéből következik az is, hogy annak alapja az adókivetési évet megelőző üzletév eredménye után kifizetett javadalom és így alaptalan a panaszosnak az a második kifogása is, hogy a vállalatnak 1926. évi július hó 1-én történt beolvadása következtében az 1926. évről 5 hónapra törölt társulati adó arányában a tantiémadó arányos része is törendő volna.

A pergátló kifogást elvető határozat után járó és az alperest terhelő illeték a per tárgyának értékére való tekintet nélkül bélyegben rovandó le. (Közigazgatási Bíróság 21.661/1926. szám). Az 1924. évi XLIII. t.-c. 11., 14., 15., de különösen az 51. §-ból kitűnőleg, amely — szemben az 55. §-szal — a bélyegben lerovandó határozati illetékeknek ki által való viselése iránt rendelkezik, a pergátló kifogást elvető határozat után járó és az alperest terhelő illeték bélyegben rovandó le tekintet nélkül a per tárgyának értékére. Ezen a jogállapoton sem az 1920. évi XXIV. t.-c., sem pedig az 1923. évi XXXII. t.-c. 7. §-a alapján kiadott illetékrendeletek nem változtattak, noha a közbenszóló határozatok — és így a pergátló kifogásra hozott bírósági határozat után járó illeték mérvét akként változtatták meg, hogy az érték szerint való fokozódásnak felfelé való korlátozottságát megszüntették.

A felelbiteli bíróság előtt kötött egység után járó illeték szempontjából az elsőbíróság ítéletének meghozatalakor fennállott kereseti követelés az irányadó. (Közigazgatási Bíróság 22.141/1926. szám). Az illetékeket a panaszosnak B. A. ellen